

אורות השבת

גליון מס' 1004

הרב אברהם טרייקי מנהל מערכת

פרק ה' פ' פרשת השבוע

הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

אָבִינוּה לְאַחֲרִיתֶם

ונזכר אליהם אֵל מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְקַח־תְּמִימָה אֶת־כָּם לִי לְעָם וַיֹּיתְרֵךְ לְכָם לְאַלְמָה וַיַּעֲשֵׂת כַּי־אָנָּה...
(שמות ג-ב-ג)

ידבר אלוהים אל משה: דבר אותו משפט על שהקשה לדבר ולומר למה הרווחה לעם הזה.
ויאמר אליו אני ה': נאמן לשלם שכר טוב למוחלטים לפני.
(רש"י)

כבר העירו המפרשים ובכללם האור החיים ה'ק – מודעפתה בלשון זיבדר אלוחויס – הפורה על דיבורי קשה במדית הדין, וסימן בלשון זיאמר ה' – הפורה על אמריה רכה במדית החומרים, הרוי זה תרתי דסຕרא. ובואר, שבועה השביב הקב"ה למשה על טענותו לлемה הרוועה, והיוו שאוןן לך להרהור אחורי מיזוותי, יען כי גם מה שראה לעין מידת הדין כזומת קושי העבדו – יסוטו במדית החсад והרכמים, עטני'ד. הנה כי כן חמס שכונת משה רבינו ע"ה הייתה להקל על סבלות אחיו אשר נרמסו תחת נוגשייהם, מכל מקום היה עליו להכיר שאון רע' יוצא את ה'.

בזה בקישה תורה לאלפיו בינה, שום במשכרי הזמן ומצוות העתים הפזדים את האם עד שנדרה בעינוי כי מידת דzon מותה עליו רח'ן, צריך שיע שמיית החסד והרחמים מסתורת בהם. יון כי פעים היסורים באים עליו לטובנו, כדי לעררו להשובה ותיקון המעשין, וכדרך שאמרו בגמ' (ברוכות ה, א): 'אם זהאה אדם שישורין באין עליון, יופשש במעשיין, שנאמר נאיכה, מ') נפשה דרכיה ונחקרה ונושבה עד ר'.

טפשׁ וול פצע, תללה בבטול תורה, שנאמר ותהלים ד, ב) שניר' הברה אשר תשרינו יה ותורתך תלמדנו.

עוד אמרו שם: 'ענמר ברית במלול ונאמר ברית ביסורין... מה ברית במלול - מלול מומתקת את הבשר, אף

בבית האמור בטוטון – טווען מקרוב לכ-עשורות מוקדם מאמרם ישן

יש פעמיים שהירושרים באים על האדם, כדי לקרו בו לפני הקברן רמות ונשבות, ולכן אדרבא יאוב מן השורה נזיב לה, אז: היגע עתה איזוב למעלת הנבואה, יע' כי והועל אתו הנסיך לקרו אל החלוים, יע'יש. חורי פלינו וילוי מופרש, שיאיזוב לא ענעיש אלא זוכה לכרמת אלהים בוכות יטורים, שבן רבנדיים לא הויה וכח לבואה, אך מעתה אמרים ריבס בח'ז'ל המורים בעיל שישורי דודיקים, הם כדי להשביהם ולקרובם להשיח'ת עד כדי תדבך... וקרוב מלא הוא – קרוב ה' לששרבי לב' (תהלים לד, יט), וכן הוא אומר ותהלים טז, יט) שנבר ונכח אלהים לא תבוחה. ברם תקצ' היורעה מלהכיל את כולם, וזה גניבר שנ' אמרם ישן בהם כל לדבך על הכלל גול.

איתא ביבמות טז, ז: יומני מה הוו אבותינו קדורים, אמר רב יצחק מפני שהקב"ה מתואת לתפלתו של צדיקים. ועומק מאמר זה יתברר עפי דברי המודיש (תנחותא פר' תולוזו), ויל: «ברחים אשוט עקרה, וצחק אשטו עקרה. ולמה תעקרו אמרות, אמר רב כי שי היה הקב"ה מתואת לתפלתו. אמר הקב"ה עשריות נאות, ואס אונז לון לון מעשין אונז מטפלות לנוין, ע"ש». ושות אען כהונתנו שבשלוחה וה לא לו מטפלות כלל, שווין פטולות אבות תינוקין. אלא כהונתנו של דלא היו מטפלות כשבנון הלב, וזו פ' תהה כי לפניו גולו מופלא, שאן אדם יכול להתרך לבוראו עד כדי בדקות ממש אלאל לב שבור. ועל כן חואיל וחוץ ה' בקרבת הצדיק ומתואת לתפלתו, הר' שהוא עשויה עמו חד להכשוין להתקרב אליו ע"י תלאות ויסורים.

פוק חיו לדברי התורה תמיינה, אשר הוסיף לבאר על פי זה, מודיען הקדימה תורה ואת תפילה יצחק לפני עקרות של ברכה – עיינרות צחק היה לנוכח אשתו כי עקרה הלאי במאורתה חכ, וכו', והר היה לו להקדים תחילת – ותמי רבקה עקרה ויעירץ יצחק הוא. וביאור בזה"ל: 'אלא בא לרמותו שוחטפלה היא סיבת העקרות, והיינו שכחן הקב"ה יזכה כדי ישפטפלה', כייל.

ומקדמת דנא שמוטיב ביואר נפלא, מודיע הקב"ה מוטאה כל כך לתפילהן של צדיקים, מותוך דברי הבריתנות (ברכות ז, א): 'אמור רבי ישמעאל בן אלישע, פעם אחת נכסתי להקטיר קטרת לפני ולפניהם וכור ואמר לו שמשמעאל בני ברכני... אמורתי לו, יהי רצון מלפניו שיבכשו רוחמי את כסך ונולח וחומק על מיזוחין ותונגה עם בניך במדינת הרוחמים, ותכנס להם לפנים משורת הדין.' הנה עין רואה ואוזן שומעת, שהקב"ה בכינול מבקש את התפילה יישמעאל בני ברכני, ומותוך תפילה רבי ישמעאל אתה למד, שככל תאותו של הקב"ה בתפלות הצדיקים הוא בשbill שיבכשו רוחמי את כסך ונולח וחומק על מיזוחין וכו'.

המשן דבר רב העיר במדור "אורות הקשרות"

דבר העורך

הgalah הנצחית

ויארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי
ה לא נודעתי להם ו, צריך להבין מהו ההבדל בין
 השם הקדוש 'אל שדי' והשם הקדוש 'הוייה'. מבאר
ה' בן לאשרי על פי ר' זעיר במסכת בבא בתרא ונח, ב'
 אמר רבבי שמואל בר נחמני אמר רבבי יוחנן עתיד הקב"ה
 לקרוא למשיח צדקו בשם שמו שם "הוייה" דכתיב יוזה
 שמו אשר יקראו ה' צדקי, והנה כתוב האריז'יל השם
 הקדוש "אל שדי" גימטריה "משה". נמצא שיש הבדל
 בין משה רבינו ע"ה למשיח צדקיון, שימוש רבינו בא
 לאול את ישראל בכוח השם הקדוש "אל שדי", שזה
 גאולה שיש אחריה גלות כמו שהייתה גאולה מצרים
 שהיה אחריה עוד גלותות. אבל המשיח יגאל בכוח
 השם הקדוש "הוייה" גאולה נצחית שאין אחריה גלות
 במחברה בימינו אמרנו.

הרב לוייאל' אדרי
בן המרכז הרפוא"ס סותומקה
ויקק "שבת ישראל" שכונה י"א באאר שטן

לוח זמנים שבולי

זמן הדלקת הנרות

ורא	פרשת השבוע:
כה אמר	הפטרה:
16:47	כניסת השבת:
17:39	יציאה השבת:
18:12	רבנו המן:

המולד בMONTH שבת קודש בשעה 23:56 ו-10 חלקיים.
ראש חודש שבט ביום שני ה'באל

- ישבת מברכין'

אורות הקשרות

טפורש ברמבי נבמי על ספר איוב, שיסורים קטנים בעולם הזה מורדים יסורים נוראים בעולם הבא, עי"ש. וכמוה צוננים על נשעיניה הם זהה דבר רבי טהירוז זצ"ל וטפלו של הגורא מווילנא) אשר סייר, שמע את שמע מרבו הנוראי על גודל נוראות יסורי עולם הבא, ומורב חד נלה מאוד. וכשבא רבו לבקור אמר לו, עד של כל מה שאמרתי לך אמת, אך איןך יודע עד כמה היסורים שסובל אדם בעולם הזה ואילו הקטעים בויתר, מפחיתים מעשו בניהום. וכאשר שמע רבי ישעה את הדברים, נתחק ונטרפן. **וכמה** נוראים הם בונה דבריו חיל' (טפי תושעה) עזה' פ' יודעינו אוורה חיימ' ותחלים ט', צי', כי דוד איש יודע מהי דבריו חיל'. יודה' כן אמר ר' המל' יונה', ובוט של שעם יודע אני שפיטל צדיקים נוראים צרכיהם לעבורך פרחה של נוראים נוראים בדורכם לנו עין כדי לא לסוף את הרשותים אשר גנוו דינ' מונחים עלי', על כן הודיעני נא ממי דרךך לאזר החרים אשר איה עברתך פרחה של שעם (טפי צערן דיל או לא לשמה העברת טעם). אמר לו הקב"ה אם זאת אתה מבקש, קבל עילך יסורים, עכ"ז.

ועל כלונה יש שהיסורים הבאים על האדם, הם עצם טובה וברכה, אלא שאין מבחינים בטבעון רק לך רוזן, וכמו שמנר לבני מכתרת יוסף נבראשית טה, ג' יועטה אל תעבור... כי לומידה שלחני אלוהים יוסף. וכדרך אמר בימי'(א), על נחם גם זו, שהה אמר על כל דבר שאיזור לו גם לו לשובו. ואפלול על גניזה חלה רחוגן את כל היהודים אמר גם זו לשובו, כי שכן היה בסופו של דבר, עי"ש. וכן כדרכך שאמרנו במני נברשות, ס' ב' עלם היה אדם והוא נוריל למור כרך לדבדין מן שמיא ללב, דוכנות מעשה דברי עקיבא אשר בא אריה וטורף את חמורו וחותול אלל את התרגנו לחיחד שעוררו לו ואף הנר שיחיה ברשותו כבה עי' הרוח, ולבסוף עטח שעיל ידי זה הצעיל ה' את חיו פנוי היליטים, עי"ש. ופקח חז' לי' דברי הנגמי' (טחסים, א'). וזהו ה' ה' מלך על כל הארץ בוין החיה היה ה' אחד ושפטו אחד (ז' רוחה ד', ט'). ואנו הרבה ה' הוא, אברך רבי וארא' חנינה לא כלעטם הזה העולם הבא: וזהו, על בשורות טובות אמר ברוך הטוב והמטיב, ועל בשורות רעות אמר ברוך דין האמת. לעלן הבב, כלו הטוב והמטיב. הרי לפניו, שאעפ' שוגם בעוחז' מברכים על בשורות עות' ברוך הטוב והמטיב. מפני שאינה דומה אמונה - לראה, והינו שבוחז' שטברכים בעוחז' ברוך הטוב והמטיב. אין רואים את הטוב שיש בשורות הרעות אך אנו אמינוים דכל מאן דעיביד רחמנא לטב עבד, ולזה אנו מוכנים בברכת ברוך דין האמת. אולם בעוחז' באשר רש' תנגן האמת לען וראן כולם בחשוש את הטוב גם בשורות הרעות. אולם גם בעוחז' טוב שוכיבן בעקבות על כל גומע עיניך הרוחות, שיצד השווה שבכמל' הווא, שאין יסורים באים על האדם אלא לטבעתו - מותן מידת החסד והרחמים, וכן הרואי היה לברך על כלום הטוב והמטיב!

וכמה נפלאים הם בונה דבריו בעל הנתקבות והקדמה לפניו על מגלות אשתה, אשר חידש שאון שום מצחה להשתכר בפירים. ומי' נגמ' (מנגלה ז, ב): אמר רבא מיחייב אינייש בלסומו בפירים, הינו שחייב אדם לשם בפירים על שעתעלן לדרבנה של קבלת תורה מוץון בשל הדיקות בק'ה. ומיש' עד דלא ידע אין בחסדי השיתוי עלי', עד שאיןו רואה שום עין לקל את חמן ואדבה צרך לשמותו כל כך בחסדי השיתוי עלי', עד שאיןו רואה שום עין לקל את חמן ואדבה צרך להגען לדרגה שיאמר ברוך המני', שכן המן היה סיביה והוגרם לכל הטוב שוכיבן בעקבות גנותוי, עי"ש. והדברים מופלאים ומבדירים הם בעד עצמן!

הרב יהודה דרעי
הר' הר' הראשי וראב' ב'אר-שבע

הרבות והמעצה הדתית באר-שבע

הרינו חוזרים ומבקשים בכל לשון של בקשה מהציבור היקר והחשוב
אנא!!! לנגן כבוד בכיתבי הקודש ולא לזרוק "גניזה" בכל מקום וכן אין להניח בגניזה בקבוקים ושרידי מאכל מסעודה שלישית ועוד או עיתונים שעיקром דברי חול ואין בהם קודשה

ולכן אין להניח גניזה בבתי העלמין ולא במקומות ובן לא ליד מشرדי המועצה הדתית
יש להניח "גניזה" במקומות הבאים:
1. במקומות שיש מתן המזוזע לגניזה.
2. בבתי הכנסת.

בבאי בת הכנסת אשר מעוניינים שייפנו להם את הגניזה ניתן לקבל שירות זה בהתאם מראש עם:

נדב חדאד 5596694-052

**شك' גניזה ניתן לקבל
במשרדי המועצה הדתית**

**ברוכת התורה
יְהוֹשֻׁעַ (שָׂקֵי) דָמָרִי
ממונה המועצה הדתית**

אורות הפרשה

כשטעגע לפלל שישראל

'וארא אל אברם אל יצחק ואל יעקב' (שמות ז, ג), מבאר הר' ילקוט יהודה' מפרש ר'שי' שהרי הבטחתו ולא קיימתי. מודיע באמת שתקו האבות ורק משה תבע מהקב"ה לקיים את הבטחתו, כי אצל האבות הייתה הארץ עונדת ותבעה בתוקף רב כל כך. ואילו הנוגע לאדם עצמו אין הוא עונד ותבעה בתוקף רב כל כך. אבל אצל משה הדבר נגע לעם ישראל כולם, וכשמדובר בכל ישראל, נדרשת לשון אחרת לגמר.

בשביל מהרושה

'וארה אל אברם אל יצחק ואל יעקב' (שמות ז, ג), מבאר הר' כתב ר'שי' 'וארה' אל האבות. מה מוסף ר'שי' בפירושו, אלא ר'שי' בא למדנו שההתגלות האלוקית של כל אחד ואחד מהם, אלא לא היהתה בשלה מעלות הפרטיה של כל אחד ואחד מהם, אלא בהיותם אבות האומה, וכל מה שקיבלו, מסרו לבנייהם אחרים ולבית ישראל כולם.

קשר בפהו עצם

'וארה אל אברם אל יצחק ואל יעקב' (שמות ז, ג), מבאר ר' מייר פרומישלאן זיע"א כתב ר'שי' 'וארה' אל האבות. מי שיש לו אב צדיק, סומך על זכות אבות, וכל שכן אם גם אבות אבותיו היו צדיקים. אך האבות לא סמכו על זה, ורצו להיות 'אבות' ולא 'yncדיכים' ו'וניניס'. כמו שנאמר: 'אלוקי אברם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב' כל אחד בזכותו שלו. מסופר על ר' חיים מצאנז זיע"א ששאל פעם יהודי שביקר אצלו: מי אתה, ענה האיש הריני נCONDו של אדמו'ר פולני. אמר לו ר' חיים שאלתיך מי אתה, ולא מי סבן.

התגלות עפשי

'וארה אל אברם אל יצחק ואל יעקב בא-ל שדי, ושמי הויה לא נודעתי להם' (שמות ז, ג), מבאר הר' אוור התורה' 'וארה' הוא לשון הווחה. התגלות זו, שהיתה אצל האבות, משוו עבר וגס לשון הווחה. בתשנתו של כל אחד ואחד מישראל יש בחינות ומדרגות. וכשהמידות האלה מתגלות, הרי זה בדוגמת התתגלות האלוקית לאברהם.

כמה מדריגות

'וארה אל אברם אל יצחק ואל יעקב בא-ל שדי, ושמי הויה לא נודעתי להם' (שמות ז, ג), הלווא גם אצל אברם מצאנו כמה פעמים שהקב"ה התגלה אליו בשם הויה, וגם קודם שנימול. אם כן, איך נאמר 'ושמי הויה' לא נודעתי להם', אלא בשם הויה' יש כמה בחינות ומדרגות, ומהדריגות האלה למשה אינה כמדריגת שם הויה' שהתגלתה לאברהם.

מי זפה לנעליהם מלמעלה

'וארה אל אברם אל יצחק ואל יעקב' (שמות ז, ג), כתב הר' סופר' כתב ר'שי' 'וארה' אל האבות. אבות מלשון 'אבא', ככלומר חוץ, רצח. אמר הקב"ה אני מתגלה ונראה למי שמשתוקך ורוצה بي. הקב"ה מתהבר למי שיש להם כסופים וגונגעים עליו. וכן הרמבר'ן מפרש, בשם מדרש אגדה, את הפסוק 'אהיה אשר אהיה' כשם שאתה הווחה עמי, כך אני הווחה עמי.

גמלין שם הויה'

'אמור לבני ישראל אני ה' (שמות ז, ח), אומר הר' הר' הי' דוקא אל משה רבינו ע"ה מתגלה שם הויה', כי זה עניינו של משה, להאר את גilioו שם הויה', הן בעולמות הן בנשומות ישראל. כי על ידי המשכה של גilioו שם הויה', הייתה היציאה ממצרים, וגם בכל הדורות היציאה מהמצרים והגבילות, הן הרוחניים הן הגשיים.

העם נתן כות למנהיג

'הן בני ישראל לא שמעו אליו' (שמות ז, יב), מבאר הר' האבת יונתן' משה היה 'ערל שפתים' מפני שבי ישראל לא שמעו אליו. המהיג יוק את כחו מהאמון ומהתערורתו של העם. אינו שומע לדבר המהיג ידיו רפות, מרצו ניטל, ופיו נגע. אילו היו בני ישראל שומעים לו, לא היה כבד פה וערל שפתים.

כך פה וכבד לשון

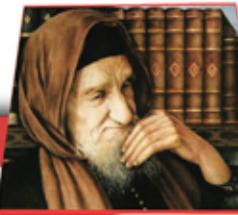
כיב בבד פה וכבד לשון אנכי (ז, י), מבאר הר' באר הר' יצחק' משה רבנו היה כבד פה, שלא יאמרו הדורות הבאים שהשפער על בני ישראל היה היתה בזכות נאומי היפים וכשור דיבورو המרשימים.

אורות ההלכה

תשוכות הלכתיות משלחנו של מורנו המרא דאתרא הגאון הגדול רבינו יהודה דרשי שלייט"א **הלכות ברכת שהחיינו - ב'**

ש - האם מברכים שהחיינו על בגד חדש?

**ד' שבט
הילולה דעתך קייא
ה' Baba Sali' ז"ע"א
רבנו ישראל אבוחצירה זצוקלה"ה**

ילדותו

לומדי הישיבה הקדושה בبيתו של רבי מסעוד אבוחצירה, התרגלו לראות את הערסה המוצמדת אל קיר הישיבה. מייד יומם בעבורם ליד הערסה, הבטו בפער השוכב שם. עניין ערינות להפליא, וכמי כובע, חולצה ובד', אבל לא על מנכסים ושר ארנדים נטרום. וכן אין מברכים שהחיינו על נעליהם, אף על פי שהוא מושךinos. שכן זה הכלל, מיטיבת את שמיתו ונשחת לחיה. תפילה אחת וחידה מלאה את שמח כל כך בשלובש בגדי חדש, אכן מברך עליו שהחיינו. שכן זה הכלל, אין מברכים שהחיינו אלא כשהבגד חשוב אצלו עד שמשמעותו.

בבא סали' הקדוש, למד מה תמדתו של ר' ישראלי, המכונה "בבא סאל", שבגדו היה קל לארקתו, הביאו לו הורי מלמד מוחיד, שלמדו את אותן האותיות הרכז את הקיראה בברירות והחל ללמד את החומש. ונגלהה אז לבנה עצומה וכשרון בדיה. ככל הנזדקן אוטו לגודלות.

שמירת העיניים

נקודה נוספת שראה ישראלי בבית הוריו, הייתה שמירת העיניים, אותו הגדול, ורבי דוד, מיעט מזאוד ביציאה מן הבית. בפעמים המעתות בהם יצאו, קלט ישראלי כיצד מורים אבויו ואחיו את העיני שערף את אשם, וכורכים אותו בסביב עיניהם. כך היו בזמנים שלא יתקלם במראה אסור חס חוללה. ישראלי החליט ללבת בדרכם. בהתבוננותו על דרכי חסן של אביו, רצח הילד ישראלי לאוצאות את אביו ואחיו בשעת האוכל, אולם זאת לא שמה לב לתופעה מעניינת: בקשרו וראה אותם אוכלים, מלבד בשבותות ובଘים. בשאל על כך, הסבירו לו כי אביו ואחיו מוגלים לעזר תעוניות ובוגדים. בשיכול החיריף הבינו ישראלי כי יש קשר ישיר בין עליה רוחנית לבין מיעוט בתענוות הגוף. בדרך, החלטת לסתות גם את זה. בתחילת עשה תעוניות קצרות והסתיר זאת מכולם. הוא היה צום ממזואי שבת, עד ערב שבת של אותו שבוע. ביום ראשון היה זה צום ממזואי שבת, נהגו אוכשים צדיקים וגדולים לעזר תעוניות מקובל, אולם עד שנים אלו, נהגו אוכשים גורמים וגדולים לעזר תעוניות בלבד. ישראלי היה בן שטים עשרה בלבד. בהחלטה אמיצה גמר לנסota. הצום הארוך החליש אותו מאוד, הוא טען שגם שיש בטוב, כי פחד שהסבירה האמיתית מתגלגה. ביום שישי הלך בשארית בחוויתו אל המקווה, שם פגש בבי דוד, אחיו הבוחן בחולשתו, והבין מיד כי ישראלי צער מידי בשבל תעוניות שלם של תעוני. הוא גער בו. רבי דוד טען שישראלי צער מידי בשבל תעוניות מסווג זה, וכי עדין טהור והוא צטא, ולשס מה תעוניות אלו? אולם ישראלי עמד על של. קחש היה בעדותו להזדקן ולהגיע מעלה בתורה וביראה. ואכן בעבודת ה' המיחודה של הצעיר ישראלי לדרגות גבוהות ונعلاות. ובן גילה זאת?

ובן גילה להיות רבי ישראלי "ה' Baba Sali' הקדוש".

אהבת ישראל

היהודים אתם מה זו אהבת ישראל אמיתי? ודאי תאמרו - לעדור לחבר ולסייע בשעת הצוקה. וזה נכון. וזה נכון כי אם אכפת לנו שלשין רע, זו אהבת ישראל, ולא כן - כי לפעמים אנחנו קצת מתבלבלים וחושבים ש"חסיד" זה כמו "אהבת ישראל". **אהבת ישראל** רוחשה: לאhabbut את השמי בדיקון כמו שאנו אוביים את עצמנו. כשশמך לשמי לשמה באיו קרה לנו מארע ממשם, ולובות כשבועות לו. זה בבר הרבה יותר קשה. אבל תלי למי. כי לרבו ישראלי ע"ה זה היה מובן מאליו. אהבת ישראל הטבעה בדמות היהתו חלק בלתי נפרד מחמי, וכשה שדאג לעצמו, כך דאג לאנשי קהילתוט ולכלל עם ישראל. באב אחיםocab אבמיות כשהיה רע להם, והשתחר בכנותה בשמתות עם ישראל. כשהיה מגיע אורה לביתו, לבקש ממנו ברכה ועצה, דאג רבו ישראלי ע"ה שלא יצא רעב, ובivid אותו בפרק עוגה ונבוס משקה. לעתים, כשהשם לא שארוח יצא מbitו בלא אוכל, היה מצוא על שמשו שרודף אחריו ויחזיר לבית על מנת שיוכל דבר מה. "איך יתכן שלא לבבד אדם הבא מן הדרך והוא יגע ורעב?" היה שואל. ביתו היה פתוח לכל ובשולחן ישב ביחד עניים ועשירים ללא הבדלי מיחיות. תמיד היו אצל רשותם של משפחות נצרקות, והוא היה דואג להם להספקת צרכיהם בכבודו. הוא היה לוקח את הכסף מהעשירים ונונן לעניים בלי שהמקבל ידע, ממי קיבל, והנותן לא ידע למי נתן "מתן בסתר" אמיתי. לפחות היה שומע אותם בני הבית מתפלל על אדם פולני. "ר' רבינו של עולם, מוקן אני להכנע לבשען האש ולתת את נפשי ולבד שאהיה בפורה יהודי פלוני בן פולני".

עד כדי כך הגיעו אהבותם למסרו את נפשו עבור אדם אחר.
כמה היה ורבינו דע"א
יה"ר שזכות הצדיק תנע על כל עם ישראל אמר.

ת - שם שմברך שהחיינו על פרי חדש, כך מברך שהחיינו על בגד חדש שתפר או קנה או קיבל במונגה, בשעה שלובש. ובכלל שהוא חשוב אצלו עד שמח בו. והמנג לא ברך שהחיינו רק על בגדים עליונים, כגון חליפה, כובע, חולצה ובד', אבל לא על מנכסים ושר ארנדים נטרום. וכן אין מברכים שהחיינו על נעליהם, אף על פי שהוא מושךinos. ואם היה עשיר שאינו שמח כל כך בשלובש בגדי חדש, אכן מברך עליו שהחיינו. שכן זה הכלל, אין מברכים שהחיינו אלא כשהבגד חשוב אצלו עד שמשמעותו.

ש - האם מברכים שהחיינו על כלים חדשים?

ת - אמנים מיעיק הדין וראי היה לברך שהחיינו גם על כלים חדשים שימוש בהם, כגון תכשיטים וויהיטים. מכל מקום, המנהג שלא לברך שהחיינו על כלים. וכן יש להורות, מפני שברכת שהחיינו תלויה במנהג. ועל כל פנים, טוב לפטורם בברכת שהחיינו על פרי חדש או יצא בהם ידי חובה בברכת אדם אחר.

ש - האם מברכים שהחיינו על בית חדש?

ת - יש אמורים שצורך לברך שהחיינו על בית חדש, ובכלל שבנייה או רכש בית לעצמו, לפחות המבנה בתים עברו אחרים, וכן נהגים בני אשכנז. אך מנהג בני ספרד שאין מברכים שהחיינו על בית חדש, אלא עושים סעודת מצווה הנקראת "חינוכת הבית" ובאותו מועד לובש בעל הבית בגדי חדש או לוקח פרי חדש ומברך עליו שהחיינו ולילה במשך שבוע שלם. אוlokach פרי חדש ומברך עליו שהחיינו ויכוון לפטור את הבית החדש על כל כלו.

ש - בניית בית חדש או ארון קודש או תיבה, האם מברך עליהם שהחיינו?

ת - כאמור מנהג בני ספרד שאין מברכים שהחיינו על בית חדש או כלים חדשים, ובכל זה בית כנסת וכליו. וטוב שכמעט "חינוכת בית הכנסת", ימוד התורם בפני הציבור ויברך שהחיינו על בגד או פרי חדש וכוכו לפטור את בנין בית הכנסת או הרווחות שתורם. ואכן נבנה בית הכנסת מכסי כיורו, יעשה כן הרב או החזן של בית הכנסת.

ש - המכenis ספר תורה חדש להיכל, האם מברך עליו שהחיינו?

ת - אמנים משורת הדין היה לברך שהחיינו על ספר תורה חדש, וכל שכן מי שזכה לחבר ספר תורה ולהוציאו לאור עולם ליוכי הרובים. מכל מקום, המנהג שאין מברכים שהחיינו על ספר חדש, אלא פטור אותו בברכת שהחיינו על בגד חדש או פרי חדש במעמיד "הכנסת ספר התורה".

ש - מי שזכה להגעה לגיל זקנה, האם רשי לברך שהחיינו?

ת - אין מברכים שהחיינו על אוריות ימים ושנים. אולם טוב ונכון שיעשה סעודה בהגיעו לגיל שיעשים שנה, להודות להשיית על השatzilo מדין כרת. וכן בהגיעו לגיל שבעים שנה, על שזכה להגעה לזכונה. וכן בהגיעו לגיל שבעים שנה, על שזכה להגעה לנברות. ובזמן הסעודה, יברך שהחיינו על בגד או פרי חדש ויכוון על שנותיו.

לקים בנו חכמי ישראל
הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל

פְּלָא הַמִּפְעֵל הַמְצָלִיחַ

"מזל טוב!", נשמעו קרייאות השמחות. עם שברות העתלה וחטמו התאטים לשידוכי בתו של ר' משה אברם גירושו, מהעיר גל. המחותנים נראו שמחים, אך לאין חורי הכללה. הללו דודע הטוב כי כל עוד לא יהיה בדים שלם את גונונה שהתחייב לחת, לא יצא השידוך אל הופעל.

שלוש שנים החלו ועדין לא פרע ר' משה את הנדונית, המחותנים נבר מדברים בגלוי על ביטול השידוך, והוא ואשתו אובדי עצות. בצר להם החליטו לנסוע אל צדוק רבי אברהם מהתויר פרידמן מהעיר שטפנסט, לבקש שתתפלל בעדרם וברכם.

הם יצאו לדרכו הרוחקה, מכל' שבדרום מולדובה ועד שטפנסט שבצעפון. עם כניסתם אל הצדיק החלו לגול אל תושוקתם. "אם יתבטל השידוך, מה יהיה על בתנאי?", אמרו ההורים המוסירים.

בעיניים טובות הביט בהם הצדיק, פנה לר' משה ואישל: "מה עיסוקך?". השיב ר' משה כי בחורף הוא סוחר בעוצות אווז ובקיע מכין גלידות. הצדיק השווה בשני העיסוקים הוא הפרנסה הוללה. הוסיף הצדיק להעתיקין: "מנני אתה משיג את הקrho להקפיא את הגילדה?". ר' משה השיב כי הוא קונה את הקrho מסוכן, וזה קונה את הקrho מביתו. הירושה. שוב שאל הצדיק: "וכיצד יש בבית החירות קrho בקיי?".

כאן הסביר ר' משה בפרטוטו את

תהלין תעשיית הקrho: בחורף יוצאים להרים והוברים משם גושי קrho גדולים. אחריך מנזרים אוthon לבנים, טומנים אותם בבורות מיווזחים בקרעך, שם הם נשמרים קבועים לאורך זמן. בקיע מוציאים אותם מוהבות ומשוקים לסוחרים. "אמ' כן", הפטר הגזיק, "סעו לbijתכם והקימו בית-חירות לקרו. ה' הייה בעורכם ותהייה לכם פרנסה בשפע". בני-היהם היו המומינים למשמע הדברים. מפיו של הבעל עתקו המיללים, אך האישה עורה עזה ואמרה: "רבי קדווש! האמן לנו כי איפילו את דמי הנסעה לכאן נאלצנו ללוות... מנין ניקח את הסכומים העצומים הנחוצים כדי לפתחו בבית-חירות?!"...

צדיק האzion לדבריה, וכשימייה קם ממוקמו, הביט בהם מבט החלטי ואמר: "הלו אמורתי לכם, שבבו לbijתכם והקימו בית-חירות לקרו. אל תשנו מדברי אף לא חחות השעה!".

בדרכו התקיפם הבהיריו כי הצדיק איתן בדעתו ובני-היהם קיבלו זאת באמונה שלמתה. נותרה רק השאלת - כיצד עושים זאת.

עלפו הימים. עבר אחד שמעו דפיקות חזקות על דלת ביתם. ר' משה פנה לחילון הבית לרואות מי הבא פתאום לבקרים, וכמעט חשיך עיינו מרוב פחד. בחוץ עמדה קבוצת גברתינס הסינויים גורוניים בידיהם... הוא לא העז לגשת אל הפתח.

בקבוצה היה גוי אחד ממכווןיו, אשר מיש אל החילון, הציג את עצמו בידיות

והבהיר לו כי רצונם להצעיר לו העצה עסקית. בעלה-הברית נרגע איט' איט', בונתיים נכנסו האורחיהם והתיישבו סביב השולחן.

הם החלו להציג את העיניים:

"אנחנו עובדים בבית-חירותת לkerja בעיר הסמוכה. בעליו של בית-חירותות הוא אדם קשה ואכזרי, אשר שרוד בנו ללא רחם. באחרונה אף הפסיק לשפט את משוכתנתנו."

"החלטנו שאיננו מוכנים עוד לעבד אצלו. שמענו ממכרך שהוא עסוק במזכירות מוצרים קבועים, והחלטנו להצעיר לך להקים בחצר ביתך חירותת קורת. אנחנו נביא את כל הידע והכידור הדורש, ונוהג פעילים בבית-חירותתך שלך. היהודים יודיעים מעבידים נוחים וישראלים..."

בתהמלה גמורה האזין ר' משה לדבריהם, וכמעט דחה את ההצעה על הסוף. לפטע הביקו במוחו דברי הצדיק: "הקיים בבית-חירותת קורת..." הלא כך בדיק אמר ר' משה פנה אל אחדו ואחריו ואמר:

"מצבי הכלכלי רוד מודע עכשו, ולעת עתה לא אוכל לשלים לכם מזומה. ורק בבאו הקיע, אם ואשר יצילח ה' דרכו והScheduler תימכר בראי, אוכל להחויר לכם את משוכתנתם על החודשים שחפה. האם תסכים לעסקה כתאת?".

הpowלים נראו מאוכזבים, אך לפטע ענעה אחד מהם וקרא: "חברים, הלא בלאריכי אין לנו لأن לחזור, בשעה שמעבידינו הפסיק לשלים את משוכתנתם משפחתיינו סבלות עזין ומחרור. מוטב שנקיים כאן בבית-חירות, ולשנה הבאה נהיה מסודרים במקומות העבודה ראיו ומעביד הגון ואנשי".

שוב הפתיעו אותו הpowלים בנסיבותם ובאופןם בו, כאשר הצעית חברם התקבלה על דעת כולם, והפה אחד אמרו: "מסכים אנו לעסקה. נעבוד אצלך בחוות, ואנו סומכים ובתוים עלייך שתשלים לנו את כל משוכתנתנו בבאו הקיע".

בבית-חירותת קם במיראותו. אחרי הכנסת הבורות, צבעו הpowלים גושי קrho בנהר והובלים לחוץ הבית. בהגיע הקיש החלו לנهر אליו סוחרים וביס מושבנה ואר מקומות רחוקם. זה היה פלא יציד נפוצה כל-כך המשועה על בית-חירותת החדש, ומודע לעדויות סוחרים ממוחקים ודוקא אותן.

עד מירה שלילם ר' משה את חובותיו לפועלם, והוסיף לΖבורה רוחחים נאים בית-חירותת ג'יריסו נפה לאחד המפורסמים ברומניה.

והחתונה? – עוד באותו קץ התקיימו הנישואין, לש machtham הרבה של שני הצדדים, כאשר ר' משה בקשי התפנה מה מרוב הביקוש בມיראות הקrho...

לעלוי נשמה
ר' יוסף שלמה טרייקי ז"ל
בר עליה ז"ל
והרבנית רחל טרייקי ע"ה
בת סמי ז"ל
ת.ג.צ.ב.ה.

הרבות והמוסعة הדתית באר-שבע

ו' יונתי בחגוי הצלע ... "

ליידיך נפשנו ומכובדנו איש יקר ורב פעלים לתורה ולתעודה העושהليلות כימיים למען הפטת והרחבת שירות הדת בעירנו הקי ב"ש ברוב חכמה ותבונה וכןums הליכות

מר יהושע (שוקי) דMRI היינו

ממונה המועצה הדתית

ולרعيתו הגב' שושנה דMRI היינו

לרגל השמחה השורה במעונים

בחולדת הנכדה הראשונה

יה"ר שיזכו הוריה שייחיו לגדלה ברוב נחת יהודי אמיתי אושר ושמחה ובחיק ירא אלוקים תינטו:

הمبرכים מעומקא דליבא

שלמה אוחזין

מוחיר המועצה הדתית

רב יהודה דרעי

רב העיר וראב"ד באר שבע

רבני השכונות והקהילות

ועובדי הרבות והמוסعة הדתית

הרבות והמוסعة הדתית באר שבע

דروسות בלבניות

כישורים ותוכנות נדרשות

1. אישה לא רוקה.
2. ניהול אורח חיים דתי.
3. אדיבות.
4. סובלנות.
5. בוגרת קורס בלבניות.
6. תודעת שירות גבואה.
7. בעל מילויות תקשורת בין-אישית לטיפול אפקטיביblkothah.

דרישות נספות - יתרון

8. גמישות ויכולת לעבוד בשעות הערב.
9. הכשרה בנוסאים הבאים: תורה המשפה, הלכות מקוואות, יעוץ זוגי, גישור, הначיות קבועה, התמודדות עם שחיקה.

טפסים ניתנו לקבל במשרד ממונה המועצה / מזKir

קורות חיות והטפסים יש לשולח במייל

MIRID@MDATITBS.CO.IL

או בפקס - 08-6237234

עד לתאריך י"ד שבט תשפ"ג (5.2.23)

ביבז' דב'

יהושע (שוקי) דMRI

ממונה המועצה הדתית באר שבע

תענית דבר העולמית

תקיים אי"ה ביום שלישי ב' שבט תשפ"ג (24.1.23)

בבית הכנסת "מעיינות"

ר' בר גיורא - (מאחורי מרכז החנויות) שכונה ד'

תחילת הלימוד בשעה 08:00 בבר

ברכת ברוכים הבאים בשם ה'

שבת שלום!